

9 Απριλίου 2017

Πόσο απέχει το καρφί απ' το φιλί; (π. Λίβυος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Όσοι δεν έζησαν έστω και μια μεγάλη προσδοκία στην ζωή τους, δε μπορούν να καταλάβουν την σημαίνει να περιμένεις τον «βασιλιά» σου στην πόλη της καρδιάς σου. Ο Χριστός εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα κι ένα πλήθος που πανηγυρικά ζητωκραυγάζει τον υποδέχεται. Πετάει τα ρούχα του, στρώνει Βάια και κλάδους ελιάς φωνάζοντας «ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος».

Αυτή είναι η μια εικόνα. Γιατί μέσα σε ελάχιστες ώρες το σκηνικό θα αλλάξει. Η ζητωκραυγές ελπίδας και χαράς θα γίνουν μίσος και κακία. Η πανηγυρική υποδοχή θα μετατραπεί σε αιμοσταγή αίτημα θανάτωσης του Ιησού. Τι συνέβη άραγε; Πως μέσα σε τόσες λίγες ώρες ένα πλήθος ανθρώπων που υποδέχεται τον Χριστό ως Μεσσία τον αποστρέφεται έως θανάτου;

Όταν η πίστη μας σε έναν άνθρωπο, σε μια ιδέα, σε έναν έρωτα ή στον Θεό, είναι ένας άκρατος φαντασιακός συναισθηματισμός τότε απέχει μια ελάχιστη στιγμή από το μηδέν του θανάτου. Εάν το συναίσθημα και μόνο κυριαρχεί τότε όλα είναι ευμετάβλητα. Τα πάντα κινούνται στην ρωγμή της διάθεσής μας. Γι αυτό μπορεί να σε αγαπώ όταν νιώθω καλά, μα στα δύσκολα να σε εγκαταλείπω, παίρνοντας μαζί μου όλους τους όρκους αφοσίωσης που σου έδωσα. Ας μην ξεχνάμε, ότι ο προδότης είναι εκείνος που κάποτε μας έδινε όρκους αιώνιας αγάπης.

Τι περιμένει λοιπόν το πλήθος από τον Χριστό; Να τον στέψει βασιλέα. Ένα βασιλιά που θα λύτρωνε τον ιουδαϊκό λαό από το ρωμαϊκό ζυγό. Από την πείνα, την εξαθλίωση, την αδικία και τυραννία. Πίστευαν ότι ο Χριστός είναι αυτός που θα τους λυτρώσει. Πώς όμως; Όπως εκείνοι είχαν φανταστεί. Με δύναμη, επιβολή, όπλα, λεγεώνες και άρματα, αίμα και βία.

Ο Χριστός όμως δεν ενσαρκώνει τις προσδοκίες τους. Δεν ήταν εκείνος που πίστεψαν και θέλησαν να είναι. Ο Χριστός ήταν αλλιώς. Ήρεμος, αγνός, ταπεινός και γεμάτος αγάπη. Δεν χρησιμοποίησε βία, ούτε ήθελε την επιβολή της εξουσίας, δεν είχε έρθει να φέρει πόλεμο με όπλα, οχυρά και κάστρα, με αίμα και κραυγές πόνου, ότι δηλαδή συνιστά τον παραλογισμό ενός πολέμου.

Ο Χριστός ερχόταν να ξεκινήσει έναν πόλεμο καρδιάς. Να αρχίσει μια μάχη που δεν κρατά μέρες ή χρόνια, μα μια ολόκληρη ζωή. Ολημερίς και ολονυχτίς στην πιο αιματοβαμμένη γη, στο πιο πολύνεκρο πεδίο των μαχών, την ανθρώπινη καρδιά. Εκεί θα γινόταν η επανάσταση του Χριστού. Εκεί και η βασιλεία του. Και σαν εκεί κερδιζόταν η μάχη με το φως και το σκοτάδι, τότε μεμιάς η κοινωνία θα άλλαζε και οι άνθρωποι θα έπαυαν το κακό, το μίσος την διχόνοια. Την εξουσία την έχει ανάγκη ο φοβισμένος και όχι ο ελεύθερος. Ο Χριστός έρχεται να νικήσει το κακό όχι εξαφανίζοντάς το, μα κι αυτό θα αποτελούσε απώλεια της ανθρώπινης ελευθερίας, άλλωστε τι νόημα έχει μια καλοσύνη που δεν μπορεί να μετατραπεί σε κακία, και μια αμαρτία σε μετάνοια.

Ο Χριστός έρχεται να σηκώσει όλο το κακό, το μίσος, τον πόνο και την αδικία του κόσμου αυτού, έως θανάτου με σκοπό να του δώσει διέξοδο και δικαίωση. Ο θάνατος από απειλή και μηδενισμό, θα γίνει Πάσχα, πέρασμα σε μια άλλη μορφή και δομή ζωής. Στη βασιλεία του Θεού. Σε μια κοινωνία φωτός, αγάπης, δικαιοσύνης και απουσίας κάθε μορφής πόνου, οδύνης και κακού. Τα βάσανα και οι καημοί των ανθρώπων, στο πρόσωπο του Χριστού δικαιώνονται. Αποκτούν μια άλλη διάσταση δίχως να παύουν να υφίσταται. Πλέον ο θάνατος έχει ανάσταση, κι η απόγνωση ελπίδα.

Όλα αυτά είναι ξένα για τους ανθρώπους που υποδέχονται τον Χριστό στην είσοδο της πόλης Ιερουσαλήμ. Δεν είναι αυτό που περιμένουν. Αλλιώς είχαν φανταστεί και πλάσει τον δικό τους βασιλιά. Κι όταν διαπιστώνεις ότι ο άλλος δεν είναι αυτός που εσύ νόμιζες και περίμενες αλλά αυτό που είναι, έξω από τις δικές σου φαντασιώσεις, τότε απογοητεύεσαι, κι ευκόλως την υποτιθέμενη αγάπη μεταμορφώνεις σε αβυσσαλέο μίσος.

Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν, που οι ίδιοι άνθρωποι που ζητούσαν να στέψουν τον Χριστό βασιλέα τώρα επιμόνως και με φανατισμό ζητούν την θανάτωση του. Είναι

μια γνωστή ιστορία που αιώνες τώρα επαναλαμβάνεται σε αυτόν τον κόσμο και σαφέστατα θα συνεχίσει τον δρόμο της επανάληψης της. Μισούμε για τον ίδιο λόγο που αγαπήσαμε, και θανατώνουμε πάντα εκείνον που κάποτε χειροκροτήσαμε. Άλλωστε το καρφί από το φιλί, απέχει μια ανάσα θανάτου....